

Svätého Františka Saleského, biskupa a učiteľa Cirkvi, spomenka (1567 - 1622)

Svätý František Saleský patrí medzi veľkých svätých kresťanského novoveku.

Pochádzal zo Savojska, ktoré sa dnes nachádza v juhovýchodnom Francúzsku na taliansko-svajčiarskom pohorí. Narodil sa na zámku Sales 21. augusta 1567. Jeho otec bol kastelánom v Nouvelles.

Už v prvých detských rokoch sa ukázalo, že František je bystrý chlapec a aj v škole sa veľmi dobre učil; preto otec chcel mať z neho právnika. Po skončení základnej školy odišiel 15-ročný František do Paríža, kde študoval filozofiu a právo. No pritom sa zaujímal aj o teológiu. Býval v jezuitskom kolegiu Clermont, kde okrem

vedomostí získal aj solidnú duchovnú formáciu.

V Paríži ako 19-ročný prekonal ťažkú krízu viery. Pod vplyvom Kalvinovej náuky o predučení na večné zatretanie. František sa postavil proti tomuto pokúšeniu hrdinským postojom viery s myšlienkou: "Keď už nebudem môcť milovať Boha vo večnosti, chcem ho zo všetkých síl milovať aspoň tu na svete." Šesť výzývok duševného boja a vnútornou suchoty sa zrazu skončili pred mariánskym obrazom pri modlitbe "Rozpomätaj sa, ó, najľaskavejšia Panna Mária..." Odvtedy bol jeho život aj v ťažkostiach poznačený vnútornou vyrovnanosťou a hrejivým optimizmom.

Po skončení parížskych štúdií (1588) išiel František podľa otcovho želania ešte na chýmru právnickú fakultu do Padovy. V tomto severotalianskom meste dosiahol roku 1591 doktorát práv. Padovský pobyt bol pre Františka zaťažkávajúcou skúškou charakteru. Mladí univerzitní študenti si totiž dovoľovali rozličné priestupky proti poriadku a mravnosti a na to ovládali i mladého Savojska. Ale František prejavil odbovuhodnú pevnosť charakteru spojenú s ušľachtilou zdvorilosťou. Duchovným vodcom v tom období mu bol známy jezuita Antonio Possesino.

No návratu zo štúdií sa František stal členom senátu v savojskom hlavnom meste Chambéry. No advokátska ani politická kariéra ho nelákala. Už dávnejšie túžil stať sa kňazom a teraz sa rozhodol uskutočniť túto túžbu. Jeho otec o tom nechcel najprv ani počuť, ale po prvom návale rozhorčenia sa postupne predsa len ušľah a dal Františkovi svoji súhlas. František bol vtedy už 24-ročný a mohol si zvoliť kňazské povolanie i bez otcovho súhlasu, ale to bolo proti jeho charakteru. Nechcel nič dosiahnuť násilou a proti vôli druhého, lež vo vzájomnom porozumení. Ako gentlemanský sa správal v zápase o kňazstvo, svedčí jeho zdvorilé odmietnutie ponúkanej nevesty. Otec mu totiž vybral peknú a bohatú nevestu a zaradil všetko tak, aby sa mladí priamo stretli. Po stretnutí povedal František otcovi: "Otec, vídel som tu sličnú, ale zaslúhuje si lepšího muža, ako som ja."

František sa nepotreboval dlho pripravovať na kňazstvo. Biskup Coskoro vybadal jeho rozumnosť a charakterovú vyspelosť a rozhodol sa poslať ho na pôsobisko, kde iní nemali nijaké vyhliadky na úspech. Bol to kalvinský kraj Chablais na juh od Ženevého jazera. Posledný kňaz tam išiel roku 1593, ale musel hneď utiecť. O niekoľko mesiacov sa vybral do tohto nepriateľského kraja novokňaz František.

Nazval sa kázňami. Okrem asi pätnástich kátolikov, ktorí ostali v tom kraji po protestantskej reformácii, sa nikto o jeho kázne nezaujímal. Kalvíni sa rozhodli úplne ho bojkotovať. Odmietali i verejnú dšputu, na ktorú ich pozýval. Ich vyzývavé mliečanie bolo prerušované iba vyhrážkami, ktorými sa usilovali prinútiť horlivého kňaza na odchod.

Keď neapriali hovorené slovo, František začal písať. Na listoch papiera vysvetľoval hlavné body kresťanskej náuky a vyvracal bludy. Tieto listy potom pripieval vo noci na múry alebo vkladal do domov. Letáky písal zaujímavým žurnalistickým štýlom, a pritom smierlivo. Niektorí kalvíni sa rozhodli neúnavného misionára zabíť. Keď sa s ním však stretli zoči-vôč, odzbrojila ich jeho ľaskosť. Napokon po siedmich mesiacoch zarfatého nepriateľstva sa začala situácia meniť. František si postupne získal myseľ i srdcia odporcov katolíckej viery. Roku 1603 už mohol oznámiť do Ríma, že 25 tisíc inovercov sa vrátilo do Cirkvi.

Ešte za chablaiskej misie vymenoval pápež Klement VII. roku 1599 úspešného apoštola za pomocného biskupa, až napokon roku 1602 František Saleský celkom prevzal vedenie ženevého biskupstva. Tak ako jeho predchodca i on sídlil v Annecy, lebo ženevskí kalvíni by nestrpeli katolíckeho biskupa vo svojom meste. Toho istého roku musel František vybrať niektoré úradné veci v Paríži, kde pri svojom pobyte nadvážal cenné priateľstvá s kardinálom Béruille, s Madame Acarie a so sv. Vincentom de Paul.

František Saleský bol ženevským biskupom 20 rokov. Bol to roky bohato vyplnené modlitbou, prácou a starostlivosťou o zverenú dieťu. Veľkú pozornosť venoval duchovenstvu, a to nielen úradnými obežníkmi a synodálnymi smernicami, ale aj bezprostredným osobným stykom, či už išlo o horlivých duchovných pastierov alebo o takých, čo zanedbávali svoje povinnosti. Pre kňazov vypracoval inštrukcie o vysluhovaní sviatosti pokánia a o kázani. Staral sa aj o rehoľníkov, sám osobne priviedol viaceré kláštory k hlbšiemu duchovnému životu a k verniešiemu zachovávaniu rehoľných pravidiel.

Horlivý biskup sa však neobmedzil iba na styk s duchovenstvom. Chcel sa stretnúť so všetkými veriacimi svojej diecely, aby spoznal ich život, ich radosť i ťažkosti a aby im pomohol, nakoľko mu to bolo možné. Preto začal roku 1605 veľkú pastoračnú vizitáciu všetkých 450 farností svojho biskupstva. Vizitácia trvala tri roky. Už len navštíviť všetky vyspokohorské alpské farnosti bol veľký výkon. A biskup František všade kázal, svedpel a udeľoval iné sviatosti, počul duchovných i veriacich, pomáhal riešiť ich problémy, dával do poriadku nenormálne situácie.

Veľká všestranná činnosť neskorých rokov nedovoliila Františkovi uskutočniť viac takýchto vizitácií. Prostredníctvom svojich spolupracovníkov udržoval stále živé styky s eým biskupstvom, a keď sa zdalo, že jeho prítomnosť môže byť niekde užitočná, nemeškal navštíviť patrínu farnosť, kláštor, duchovných alebo veriacich. Osobitné miesto v jeho pastoračnej starostlivosti zaujímala katechéza. Roku 1603 vydal smernice o vyučovaní náboženstva a v ďalších rokoch ich dopĺňal. Založil i laické bratstvo kresťanskej náuky. Sám venoval veľa času vyučovaniu katechizmu. Deti ho mali rady, lebo vedel vysvetľovať jednoducho, jasne a na mnohých príkladoch. Vychytil aj biskupovo dobré srdce, a preto sa k nemu živo hlásil, keď sa objavil na ulici.

Medzi hlavné úlohy apoštolskej služby patrilo vždy kázanie a František Saleský v ňom nezaostával za inými. Neodmietol nijakú príležitosť kázať, i keď to bolo viac ráz za deň. Cez pôst kázaval v rozličných mestách i v menších farnostiach. Veľký ohlas mali jeho pôstne kázne v Dijone (1604), kde sa po prvý raz stretol so sv. Janou Františkou de Chantal, ďalej v Chambéry (1606) a v Grenobli (1616, 1617 a 1618), kde obrátil maršala Lesdiguiera. Apoštolská služba slova vyplňala i jeho dlhš, desaťmesačný pobyt v Paríži v rokoch 1618-19, kde mal asi 360 kázni a náročných konferencií. O ich kvalite svedčí množstvo obrátení a významných duchovných priateľstiev.

Veľký význam vo Františkovom apoštolate mala aj jeho obsahlia korešpondencia. Podľa skromných odhadov František napísal asi 6000 listov. Mnohé z nich obsahovali cenné duchovné rady a poučenia a stali sa základom jeho známej knihy Filotea.

Keď si pripomíname činnosť biskupa Františka Saleského, nemžeme obísť ženskú rehoľnú spoločnosť Navštívenia Panny Márie, ktorú založil roku 1610 spolu so sv. Janou Františkou de Chantal. Pôvodne to mala byť aktívna rehoľa s hlbokou spirituallitou, ale pritom s rôznorodou vonkajšou činnosťou. Na tie časy to bola novota, proti ktorej sa postavili viacerí cirkevní predstavitelia. Zmierlivo František ustúpil a vypracoval so sv. Janou kompromisné riešenie. Vznikla tak klauzúra rehoľná spoločnosť, ktorá v sebe spájaia úlohy evanjeliovej Márie a Marty, to znamená rozjímavý činný život. Rehoľa Navštívenia sa vo Francúzsku veľmi rýchlo rozšírila a urobila veľa dobrého tak pre túto krajinu ako i pre celú Cirkev.

Nadmerná činnosť napokon Františka vyčerpala. Roku 1620, teda keď mal 53 rokov, cítil, že mu už neostáva veľa síl, a chcel sa v utiahnutosti pripravovať na smrť. Okolnosti ho však nútli i naďalej ostáť na zodpovednom mieste. Roku 1622 ešte musel spravdzáť savojskú kniežiacu rodinu do Avignonu na francúzsky kráľovský dvor. Potom sa uchýlil do Lyonu, kde ho 27. decembra postihla mozgová mŕtvica. Na druhý deň, 28. decembra 1622, František skončil svoj odbovuhodný a plodný pozemský život. Jeho telo pochovali v Annecy, kým jeho srdce si ponechali v kláštore Navštívenia v Lyone. Počas Francúzskej revolúcie ho preniesli do Benátk.

Necelých 40 rokov po smrti (1661) bol František Saleský vyhlásený za blahoslaveného a o štyri roky neskôr (1665) za svätého. Pápež Pius IX. mu roku 1881 dal titul cirkevného učiteľa a pápež Pius XI. ho roku 1923 vyhlásil za patróna tlače a žurnalistov.

Sv. František Saleský mal veľký vplyv na svoje časy i na ďalšie generácie. Jeho životný príklad a jeho zásady inšpirovali mnohých jednotlivcov i celé hnutia. Vznikli viaceré rehoľné spoločnosti, ktoré sa hlásia k jeho duchovnému odkazu. Medzi najznámejšie patria salesiáni sv. Jána Boska, ktorí rozvíjali svoju činnosť i na Slovensku.

Cenným dedičstvom sv. Františka Saleského sú jeho spisy. Jeho dielo Filotea čiže Návod k nábožnému životu nestránilo dodnes nič na aktuálnosti. V istom zmysle možno povedať, že sv. František Saleský vyslobodil duchovný život z kláštornej izolácie a uviedol ho do všetkých spoločenských stavov a do všetkých životných okolností. Prítom nezabúdiť na Bohu zaväzvané duše, ktorým venoval spis Teotimus čiže Traktát o Božej láske. Zachovaná a listou vydaná literárna pozostalosť sv. Františka Saleského obsahuje celkove 26 zväzkov, z čoho jedinášť sú jeho listy.

Svätého Františka Saleského nazývajú zbožným, láskavým a optimistickým svätcom. Niektorí odsudzovali veľkú ohľaduplnosť, ktorú prejavoval voči bludárom a hriešnikom. Veľký kazateľ Bossuet mu vyčítal, že "podliekať vonkajšie pod laké hriešnikovi". No sv. František sa nedal pomýliť. Podľa vzoru Pána Ježiša nestrpel bludy a hriechy, ale bol veľmi láskavý voči bludárom a hriešnikom. A ukázalo sa, že je to nielen najsprávnejšia, ale aj najúspešnejšia metóda v službe Bohu a dušiam.

Literatúra:
ONDRUŠ, R.: Blíski Bohu i ľuďom. Tatran Bratislava 1991